

DE LA LEGENDĂ IRLANDEZĂ LA MINIATURĂ VOCALĂ: POETICA MUZICALĂ ÎN LIEDUL *AVENGING AND BRIGHT* DE BENJAMIN BRITTEN

FROM IRISH LEGEND TO VOCAL MINIATURE: MUSICAL POETICS
IN THE LIED *AVENGING AND BRIGHT* BY BENJAMIN BRITTEN

BEATRICE SUCIU¹

doctorandă,

Universitatea din Oradea, România

<https://orcid.org/0009-0008-7805-2413>

CZU 784.3:781.61

DOI <https://doi.org/10.55383/amtap.2026.1.09>

Concentrându-se, în primul rând, pe dimensiunea poetică a cântecului, această cercetare explorează intersecția dintre mit, istorie și memorie colectivă în liedul „Avenging and Bright” de Benjamin Britten. Analiza pune accent pe straturile simbolice și narrative ale textului, urmărind modurile în care mitologia irlandeză și experiența istorică tumultuoasă a insulei se întâlnesc într-un discurs liric condensat. Înrădăcinată în legenda fiilor lui Usna și modelată de secole de conflicte anglo-irlandeze, poezia articulează teme precum trădarea, eroismul și răzbunarea, transformându-le în embleme ale identității naționale și ale rezistenței morale. Cercetarea contextualizează liedul în cadrul tradiției mai largi a patrimoniului folcloric irlandez și a transmiterii sale prin colecțiile lui Edward Bunting și adaptările lui Thomas Moore, ulterior reinterpretate de Britten. Analiza evidențiază forța alegorică a cântecului și capacitatea sa de a sintetiza arhetipuri mitologice cu conștiința istorică, relevând cântecul ca o meditație poetică asupra opresiunii, memoriei și aspirației durabile către libertate.

Cuvinte-cheie: Britten, *Avenging and Bright*, mitologie irlandeză, miniatură vocală

Focusing primarily on the poetic dimension of the song, this research explores the intersection of myth, history, and collective memory in the lied “Avenging and Bright” by Benjamin Britten. The analysis emphasizes the symbolic and narrative layers of the text, tracing the ways in which Irish mythology and the island’s turbulent historical experience converge within a condensed lyrical discourse. Rooted in the legend of the sons of Usna and shaped by centuries of Anglo-Irish conflicts, the poem articulates themes of betrayal, heroism, and vengeance, transforming them into emblems of national identity and moral resistance. The research contextualizes the song within the broader tradition of Irish folk heritage and its transmission through the collections of Edward Bunting and the adaptations of Thomas Moore, later reinterpreted by Britten. The analysis highlights the song’s allegorical force and

its capacity to synthesize mythological archetypes with historical consciousness, revealing the song as a poetic meditation on oppression, memory, and the enduring aspiration toward freedom.

Keywords: Britten, *Avenging and Bright*, Irish mythology, vocal miniature

Introducere

Muzica și cuvântul scris s-au întâlnit deseori de-a lungul timpului, îmbogățind cultura universală cu opere de artă importante și puternic conturate. Simbioza deplină dintre arta sunetelor și arta cuvintelor s-a desăvârșit în perioada epocii romantice, atunci când compozitorii au preferat genurile muzicale care stăteau sub semnul literaturii, precum liedul, poemul simfonic, opera lirică sau muzica cu program. Liedul este genul muzical miniatural compus pentru voce și pian pe texte literare, care s-a cristalizat în secolul al XIX-lea, având rădăcini în tradiția cântecului german. Grigore Constantinescu în cartea sa *Patru secole de lied*, menționează: „Liedul este o piesă vocală pe un text poetic, cu acompaniament instrumental, interpretată de o voce cultivată. Din punct de vedere al genului, însăși

¹ E-mail: savin_beatrice96@yahoo.ro

noțiunea și constituirea liedului corespund ca stil poetic și muzical unor anumite schimbări și acumulări componistice succesive ale perioadelor din istoria muzicii” [1 p. 9].

Primul renumit compozitor care a pus genul poetico-muzical pe traiectoria marilor capodopere ale artei universale este Franz Schubert. Poeți precum Wilhelm Müller, Ludwig Rellstab, Friedrich Rückert, Ludwig Uhland, Johann Wolfgang von Goethe etc. au inspirat cu versurile lor expresivitatea vocal-instrumentală din compozițiile schubertiene, semnând împreună actul de naștere al genului de lied. Acesta a evoluat în conținut și formă în operele lui R. Schumann, J. Brahms sau H. Wolf, fiind ulterior preluat și adaptat de un număr mare de compozitori care au transmis frumusețea acestei arte de-a lungul timpului, până în zilele noastre. Un loc aparte în colecția universală de lied îl ocupă lucrările de inspirație folclorică, ele fiind deseori mărturii ale tradițiilor populare provenite din diferitele părți ale lumii.

În articolul de față vom analiza modul în care o astfel de miniatură vocal-instrumentală creată de compozitorul englez Benjamin Britten (1913-1976) reușește prin text și muzică să recreeze o frântură din istoria zbuciumată a Irlandei. Lucrarea sa, *Avenging and Bright*, face parte din culegerea de lieduri de inspirație folclorică *Folksong Arrangements*, ce cuprinde 61 de piese. Aici se regăsesc și liedurile inspirate din vechea muzică populară irlandeză.

Contextul istoric al tradiției irlandeze

Înainte de a analiza lucrarea propusă vom parcurge, pe scurt, contextul istoric zbuciumat în care a supraviețuit pe insula Irlanda muzica tradițională – uneori ca o alinare, alteori ca o încurajare, comportând cel mai adesea nuanțe politice. Având la origine dorința englezilor de a controla pe deplin Insulele Britanice, conflictul dintre Anglia și Irlanda a fost deosebit de intens și a durat aproape opt secole. Pe tot parcursul acestor ani, irlandezii au opus o rezistență îndârjită. Tensiunile au apărut încă din secolul al XII-lea, odată cu intervenția lui Henry al II-lea în reorganizarea Bisericii Irlandeze și în calmarea înfruntărilor civile, cu scopul supunerii teritoriilor față de coroana engleză. Irlandezii au ripostat prin numeroase rebeliuni, iar unii nobili au încercat să recâștige independența. În 1541 Irlanda a fost proclamată regat, iar regele englez Henry al VIII-lea s-a declarat rege și al acestei țări. Cu toate acestea, revoltele au continuat. Din această perioadă disputa religioasă s-a adâncit, catolicii irlandezi confruntându-se cu monarhia anglicană, iar încercările de decatolicizare au generat confruntări sângeroase.

În secolul al XVI-lea s-a aplicat o politică de colonizare și de expropriere a nobililor catolici. Irlandezii au rămas fideli credinței lor, în ciuda războiului cromwellian (1649-1653), al cărui bilanț este necunoscut cu exactitate, dar estimările moderne vorbesc despre pierderi între 15% și 50% din populația nativă; foametea și ciuma au urmat acestei perioade. Războiul a devastat multe elemente ale identității culturale irlandeze – numeroase cărți și documente au fost distruse, dar tradiția harpismului², transmisă preponderent oral, a supraviețuit tocmai pentru că nu fusese fixată în scris. Dorința regelui James al II-lea Stuart (ultimul monarh catolic al Angliei, Scoției și Irlandei) de a restaura catolicismul în Anglia a provocat Revoluția Glorioasă (1688), din înăbușirea căreia a rezultat o legislație ce a revocat majoritatea drepturilor catolicilor irlandezi, precum accesul la universități, iar profesiile, cum ar fi avocatura și participarea în Parlament, le-au fost restricționate, forțându-i pe mulți să treacă la anglicanism pentru a-și păstra drepturile.

Abia spre sfârșitul secolului al XVIII-lea catolicii au fost readmiși în Parlamentul irlandez, dar pornirile anti-engleze au rămas adânci. Ecoul Revoluției Franceze a alimentat din nou lupta pentru libertate, culminând cu revolta din 1798, reprimată sângeros și soldată cu aproximativ 50.000 de morți. Urmările au fost severe: în 1801 regatul și Parlamentul irlandez au fost desființate, iar insula a devenit

2 Cel mai important instrument în cultura irlandeză este harpa, unul dintre elementele definitorii ale culturii muzicale irlandeze. Aceasta este asociată întotdeauna cu tradiția bardică, arta mînuirii sale fiind transmisă din generație în generație. Instrumentul a devenit simbolul Irlandei încă din Evul Mediu, iar în prezent îl regăsim pe scară largă, inclusiv ca stemă a țării.

parte a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei. Pentru a tempera naționalismul, britanicii au restabilit unele drepturi ale catolicilor în 1829, dar resentimentele persistau. Marea Foamete (1845-1852), agravată de epidemii și de monopolul proprietarilor de pământ, în mare parte englezi, a demonstrat incapacitatea guvernului britanic de a gestiona criza și a declanșat emigrația masivă spre SUA.

În 1919 Irlanda a devenit republică, iar după Primul Război Mondial, în 1922, tratatul anglo-irlandez a împărțit insula în două: Statul Liber Irlandez (țară independentă, azi Republica Irlanda) și Irlanda de Nord (care s-a autoguvernă până în 1972 și azi face parte din Regatul Unit). Partea de nord, majoritar protestantă și unionistă, a rămas în Regatul Unit, deși impulsurile anti-engleze persistă și astăzi. De-a lungul acestor secole, prin muzică și poezie, poporul irlandez și-a exprimat dorința de libertate, identitate națională și unitate – idealuri pe care le-a transmis prin cântecele și versurile tradiționale.

Gerry Smyth în cartea *Music In Irish Cultural History* relevă: „Pentru irlandezi, muzica a fost o compensație a faptului că ei s-au născut o rasă învinsă politic, o alinare atunci când și-au dorit să își amintească, și o distragere când și-au dorit să uite” [2 p. 4]. În urma emigrației abundente din perioada foametei, prin muzica folclorică, fiecare irlandez putea să își „cânte” identitatea națională, chiar și prin simpla ascultare a unei lucrări, dar mai ales prin compoziție sau interpretare, acest lucru devenind ca un ritual social, care întărea individualitatea națională.

Conservarea și transmiterea tradiției muzicale irlandeze

Primele dovezi scrise ale muzicii populare irlandeze datează din secolul al XVII-lea. În acea epocă existau mai mult cântece vocale; cu timpul, însă, acestea au început să fie acompaniate de către instrumente, harpa fiind instrumentul preferat. Pentru ca moștenirea muzicală și poetică tradițională să fie transmise generațiilor următoare, sub formă scrisă, la finele secolului al XVIII-lea (1792), Henry Joy McCracken³ și James McDonnell⁴ au creat un proiect-festival care s-a ținut la Belfast. Scopul proiectului a fost ca muzica și textele vechi irlandeze să fie regăsite, culese, protejate și puse la loc de cinste în istoria tradițiilor culturale.

Edward Bunting⁵ s-a numărat printre cei care au participat la transcrierea muzicii. Respectul față de tradiția muzicii irlandeze și față de barzi, dragostea pentru țărâmul natal și dorința de a rămâne intactă identitatea țării l-au făcut să-și dedice întreaga viață culegerii muzicii tradiționale irlandeze. Colecțiile sale de melodii populare i-au captat atenția lui Thomas Moore⁶, care a admirat, la rândul său, moștenirea muzicală a țării natale, preocupat fiind în special de *Ancient Music of Ireland*, o culegere care a luat naștere în urma festivalului de la Belfast din 1792. Moore a preluat albumul și l-a modificat în perioada 1808-1834, a tradus textele în limba engleză și a utilizat armonii adaptate vremii în acompaniamentul de pian. Unul din scopurile sale în prelucrarea muzicii lui Bunting era scoaterea în evidență a conținutului sensibilității și frumuseții artei sonore.

Benjamin Britten a preluat muzica rezultată în urma ajustării lui Moore și Bunting și a recreat o culegere de zece miniaturi vocal-instrumentale, păstrând textul lui Thomas Moore. Prelucrarea cântecelor irlandeze ale lui Moore de către Britten a însemnat o ofrandă de pace a reconcilierii pe care compozitorul a oferit-o irlandezilor.

Contextul mitologic: legenda fiilor lui Usna

Liedul *Avenging and bright* („Răzbunătoare și strălucitoare”) se bazează pe o legendă irlandeză foarte veche, povestea celor trei fii uciși ai lui Uisneach și răzbunarea acestora. Compoziția lui Britten exprimă sentimentele războinice ale poporului îndelung asuprit, printr-o desfășurare muzicală viguroasă, bine ritmată, în care partea vocală și acompaniamentul pianistic se susțin reciproc în crearea

3 Henry Joy McCracken (1767-1798) – republican irlandez executat la Belfast pentru rolul său de comandant al forțelor *The Society of United Irishmen* din Antrim în Revolta din 1798.

4 James McDonnell (1763-1845) – fizician și erudit irlandez, figură activă și liberală în viața civică și politică a Belfastului.

5 Edward Bunting (1773-1843) – muzician și culegător de folclor irlandez.

6 Thomas Moore (1773-1843) poet, prozator, compozitor, „bardul Irlandei” în secolul al XIX-lea.

sonorităților aspre ale îndemnului la luptă. Indicația de interpretare *Fast and fierce*, care înseamnă „rapid și feroce” sau „iute și aprig” arată de la început caracterul înflăcărat al piesei.

Tabelul 1. Versurile liedului

<i>Avenging and bright (Crooghan a venee)</i> 1. <i>Avenging and bright fall the swift sword of Erin On him who the brave sons of Usna betrayed! For ev'ry fond eye which he waken'd a tear in, A drop from his heart-wounds shall weep o'er her blade.</i> 2. <i>By the red cloud which hung over Conner's dark dwelling, When Ulad's three champions lay sleeping in gore By the billows of war which so often high swelling, Have wafted these heroes to victory's shore!</i> 3. <i>We swear to avenge them! no joy shall be tasted, The harp shall be silent, the maiden unwed, Our halls shall be mute, and our fields shall lie wasted. Till vengeance be wreaked on the murderer's head!</i> 4. <i>Yes, monarch! though sweet are our home recollections, Though sweet are the tears that from tenderness fall; Though sweet are our friendships, our hopes and affections, Revenge on a tyrant is sweetest of all.</i>	1. Răzbunătoare și strălucitoare cade sabia iute a Erinului Asupra celui ce i-a trădat pe bravii fii ai lui Usna! Pentru fiecare ochi drag care a vărsat o lacrimă, Un strop din rănilor inimii lui va plânge pe tăișul sabiei. 2. Pe norul roșu ce atârna deasupra întunecatei case a lui Conner, Când cei trei campioni ai Uladului dormeau în sânge, Pe valurile războiului care, atât de des ridicându-se, I-au purtat pe acești eroi la țărnul victoriei! 3. Jurăm să-i răzbunăm! Nicio bucurie nu va fi gustată, Harpa va fi tăcută, fecioara va rămâne nemăritată, Sălile noastre vor fi mute, iar câmpiile noastre vor zăcea pustiite, Până ce răzbunarea va fi înfăptuită pe capul ucigașului! 4. Da, rege! Deși dulci sunt amintirile de acasă, Deși dulci sunt lacrimile ce curg din tandrețe, Deși dulci sunt prietenii, speranțele și afecțiunile noastre, Răzbunarea asupra unui tiran este cea mai dulce dintre toate.
--	--

Ne vom opri asupra expresiei „Crooghan a venee”, care apare în paranteza de sub titlul liedului. Această îmbinare de cuvinte care provine din irlandeză poate fi interpretată în mai multe feluri. Spre exemplu, ea ar putea fi o variantă a „Cruacháin a Bheannaithe”, care s-ar traduce prin „Colina binecuvântată” sau „Fortul binecuvântat”. Ca în cazul tuturor elementelor istorice care s-au transformat în legendă și apoi în mit, formularea de mai sus se poate referi la un loc, la o expresie poetică sau la o evocare a eroismului sau a mitologiei irlandeze.

Posibilele interpretări pot fi atât din domeniul concretului geografic cât și al mitologiei irlandeze: „Crooghan” poate face aluzie la un loc deopotrivă istoric, cât și mitic, Cruacháin, care era capitala regatului Connacht în mitologia irlandeză, locul în care se afla curtea reginei Medb (Maeve) și a regelui Ailill [3 pp. 37, 40]. În mituri, acest loc este asociat cu intrările în lumea de dincolo.

Cuvântul „venee” din „Crooghan a venee” este rezultatul unei transliterații a cuvântului „Bheannaithe” din limba irlandeză a cărei semnificație este de „sfânt” [4 p. 134] sau „binecuvântat” [5 p. 219]. O posibilă interpretare a expresiei este „Cruacháin, locul binecuvântat”. „Erin” este o variantă a numelui Irlandei, Éire [6 p. 97]. În literatură și poezie, „Erin” este folosit adesea pentru a evoca emoții de patriotism, frumusețe naturală sau moștenire culturală. În versurile de mai sus, „sabia lui Erin” simbolizează puterea, răzbunarea sau spiritul de luptă al poporului irlandez. „Usna” (Uisneach în irlandeză) este un termen de importanță majoră în mitologia țării, el semnificând atât un loc geografic, dealul care marchează centrul Irlandei și care are o încărcătură religioasă specială [3 pp. 178-179], cât și figura legendară cu numele de Uisneach, ai cărui fii sunt personajele centrale într-una dintre cele mai cunoscute povești din Ciclul Ulster⁷: „Deirdre of the Sorrows” sau „Exile of the Sons of Usna” [3 p. 98].

Pentru o mai bună înțelegere a contextului mitologic al poveștii, este necesară o clarificare a evenimentelor ei. Usna (sau Uisneach) era tatăl a trei frați războinici: Naoise, Ainnle și Ardan. Aceștia au fost exilați din cauza poveștii de dragoste dintre Naoise și Deirdre, femeia considerată cea mai frumoasă din Irlanda, dar destinată să devină soția regelui Ulsterului, Conchobar mac Nessa. Frații au fost trădați și uciși în mod perfid de Conchobar, ceea ce a dus la războaie și răzbunări sângeroase, marcând un episod dramatic din mitologia irlandeză.

⁷ Cúige *Uladh* (în Irlandeză) este una dintre cele patru mari ramuri ale mitologiei irlandeze, alături de Ciclul Mitic, Ciclul Fenian și Ciclul Istoric. Această colecție de povești și legende se concentrează în jurul regiunii Ulster, situată în partea de nord a Irlandei, și în special în jurul curții regelui Conchobar mac Nessa și a eroilor săi.

În contextul versurilor, „fiii lui Usna” evocă tema trădării, eroismului și a dorinței de răzbunare, toate fiind motive recurente în literatura și mitologia irlandeză. Este un simbol al onoarei călcate în picioare și al luptei pentru justiție.

„Ulad” face referire la regiunea istorică din nordul Irlandei, cunoscută în prezent ca Ulster [6 p. 229]. În contextul acestor versuri, „Ulad” evocă moștenirea mitologică și eroică a regiunii. Această colecție de povești mitologice include figuri legendare precum Cúchulainn [3 p. 41] (unul dintre cei mai mari eroi din mitologia irlandeză) și povești despre războaie, răzbunare și eroism, în special în legătură cu triburile și regatele care existau în această zonă în perioada precreștină. În versuri, menționarea „Ulad's three champions” face aluzie la cei trei frați războinici – Naoise, Ainnle și Ardan, fiii lui Usna, simboluri ale curajului și sacrificiului în cultura irlandeză.

Numele de „Conner” este o adaptare a numelui regelui Conchobar mac Nessa. Conchobar este asociat cu episoade ale Ciclului Ulaid (Ulster) și cu poveștile eroice ale regiunii, în special cu cele din „Táin Bó Cúailnge”. Conchobar mac Nessa, regele Ulaid-ului, a fost un personaj tragic în multe dintre aceste povești, mai ales în contextul trădării și al conflictului cu fiii lui Usna. Trădarea lui Conchobar față de aceștia, care a dus la moartea lor, este un eveniment central în mitologia irlandeză și este un motiv pentru jurământul de răzbunare din aceste versuri.

Titlul poemului *Avenging and bright*, dublat fiind în primul vers, stabilește viziunea unilaterală asupra lumii. Eul poetic surprinde o dihotomie universală asupra asupritor-asuprit, exercitată în toată istoria omenirii. Discursul poetic se manifestă într-un cadru mitic, care se îmbină cu cel istoric, în revolta continuă a poporului irlandez împotriva celor care l-au condus de-a lungul timpului. Universul liric se conturează în trei etape.

Prima secvență, formată din primele două strofe, este dominată de personaje mitice, fiind situată în *illo tempore*, și prezintă o imagine a trecutului glorios, dar nedefinit cronotopic. Se vorbește despre eroi și tirani, despre Erin, întrupare a poporului. Apare motivul sabiei, care creează o metaforă implicită: poporul se va răzbuna pe tiranie, după modelul mitologic. Imaginea cromatică denotă incertitudine și suferință – „red cloud”, „billows of war” – realizând trecerea către timpul prezent.

Mit și istorie în discursul muzical

Liedul este compus în măsura de $\frac{3}{4}$ pe baza unei vechi melodii populare, o melodie pentacordică, doric-minoră. Indicația de caracter *Fast and Fierce* are efect și asupra *tempo*-ului care se păstrează avântat pe tot parcursul lucrării. Forma lucrării este o temă cu variațiuni armonice în care melodia populară repetată de trei ori identic la voce primește ipostaze de armonizare diferite. Acompaniamentul respectă caracterul modal al materialului melodic, compozitorul utilizând înlanțuiri acordice plagale și funcțiuni pe trepte secundare care conferă discursului asprime prin instabilitate armonică. Pianul oferă o scurtă introducere de două măsuri ce au la bază figurația pregnantă care însoțește trei din cele patru strofe ale piesei. Mâna dreaptă execută în registrul acut cascade ale unor arpegii descendente, rapide, care recrează specificul sonor al harpei. Aceste ornamentații repetitive par că se prăvălesc pe timpul întâi al fiecărei măsuri, așteptând parcă o rezolvare cadențială care refuză să apară, creând impresia unui conflict perpetuu. Mâna stângă marchează ritmic timpul întâi și timpul al doilea, acesta din urmă fiind accentuat, inițiind prin acorduri disonante și nuanțe puternice un fond muzical impetuos.

La fel de hotărâtă apare și linia melodică a părții vocale, care debutează în nuanța de *forte*, adăugând în plus forță prin sunetele accentuate pe parcurs. Substratul pentacordic străvechi al cântecul citat rezultă din desenul melodic al primei strofe. De la primul sunet cu care începe fraza și pe toată perioada primelor două strofe, expresia sonoră creată de îmbinarea dintre voce și pian sugerează o stare conflictuală. Melodia solistului și acompaniamentul instrumental cuprind un ambitus larg, cores-punzător amplitudinii înfruntării dramatice exprimate în poezie. Linia melodică ce însoțește versurile are un caracter narativ, ea se înalță la octavă și revine în mod repetat – așa cum cere compozitorul, rapid și feroce – sugerând atât speranța, cât și căderea din sufletul luptătorilor supuși unor grele încercări.

Putem observa în exemplul următor îmbinarea celor două elemente – vocal și instrumental – în realizarea fondului muzical năvalnic, care formează un tot unitar cu versurile. De asemenea, se poate urmări insistența compozitorului în menținerea nuanțelor puternice prin notarea cu *sforzando* a fiecărui prim timp al măsurii, prin nuanța de *forte*, precum și prin accentele din discursul vocal și, nu în ultimul rând, indicația de caracter *Fast and fierce* (rapid și feroce).

Exemplul 1

Fast and fierce

VOICE

1. A - veng - ing and bright fall the
2. By the red cloud which hung o - ver

PIANO

swift sword of E - rin On him who thus brave sons of
Con - ner's dark dwell - ing, When U - ladh three cham - pions lay

Atmosfera creată de fondul sonor se schimbă odată cu debutul strofei a treia, când, împins de spiritul răzbunării, eul colectiv își abandonează orice sursă de bucurie și se scufundă într-o liniște de mormânt, care nu poate fi ruptă decât prin moartea asupritorilor. Muzica tace, „fecioara”, metaforă a frumuseții pure, rămâne un ideal neatins, iar spiritul irlandez „be merry and gay”, specific adunărilor de socializare, este înlocuit de o așteptare tăcută.

Acest lucru este exprimat prin murmurul subteran realizat de basul instrumental care execută grupuri de optimi egale în registrul grav al contraoctavei, peste care se suprapun acorduri compacte, detașate, în nuanță de *piano*. Timbrul sonor se schimbă, devenind sumbru, inițiind totodată un dialog al poetului cu sine însuși. Partea solistică interpretează aceeași melodie preluată din primele strofe, dar într-o variantă mai reținută și mai diminuată⁸. Totul cade în tăcere și nemișcare, ca într-o vrajă ce poate fi ruptă doar prin răzbunare. În exemplul următor pot fi observate schimbările muzicale care creează atmosfera apăsătoare a așteptării deznodământului.

Exemplul 2

tear in, A drop from his heart-wounds shall weep o'er her blade.
dwell - ling, Have waf - ted these he - roes to vic - to - ry's shore!...

in undertones

3. We swear to a - venge them! - no joy shall be

(without Ped.)

8 In undertones – modul de interpretare cerut de compozitor.

Ultima secvență este o adresare directă către monarh, reprezentant al arhetipului tiranului. Exclamația retorică „Yes, monarch!” deschide repetiția adjectivului „sweet”. Ideea poetică finală este clară: deși viața continuă cu bucurii și suferințe, nu există ideal mai înalt decât libertatea poporului. Astfel, prin simetria incipit-final, miticul este adus în prezent, unde ridicarea sabiei mitice și tăierea legăturilor care țin poporul reprezintă cel mai „dulce” ideal.

În acest sens, în ultima strofă se remarcă revenirea manierei inițiale de acompaniament, dar cu funcțiuni pe trepte secundare mai dense, sporind tensiunea armonică. Alături de indicația de interpretare *heavy*⁹, aceasta creează un sentiment de certitudine, iar muzica se îndreaptă către un final plin de speranță. Ultimele măsuri ale compoziției întăresc aceste idei. Ambitusul muzical se lărgeste prin ascensiunea liniei melodice solistice spre registrul acut, în timp ce acompaniamentul pianistic crește în intensitate sonoră, executând o linie descendentă alcătuită din octave accentuate, înainte de a relua pentru ultima dată motivul ornamental arpeggiat, asemenea unei scriituri de tip harpic. Finalul aduce o falsă relație, ciocnirea dintre *sol diez* și *sol becar* simbolizând conflictul puternic dintre cele două forțe.

Concluzii

Așadar, versurile, pianul și vocea umană surprind în liedul creat de Britten spiritul războinic ce a însoțit tradiția lirică irlandeză de-a lungul timpului. Cunoașterea și înțelegerea acestuia conferă interpretelor capacitatea de a fi veridici, de a utiliza elasticitatea și forța – vocală și instrumentală – pentru a convinge și a surprinde în continuare publicul cu acest tip de repertoriu.

Liedul *Avenging and bright* se dovedește a fi nu doar o miniatură vocală de inspirație folclorică, ci o veritabilă dramă condensată, în care Britten reușește să unească trei dimensiuni esențiale: mitologică, istorică și morală. Departate de a reprezenta doar o simplă prelucrare folclorică, liedul transcende materialul tradițional, transformându-l într-un simbol al conștiinței naționale și al universalității suferinței umane.

În concluzie, *Avenging and bright* poate fi interpretat nu doar ca o pagină muzicală de inspirație irlandeză, ci ca o alegorie a tuturor popoarelor care, confruntându-se cu opresiunea, își caută libertatea prin memorie, artă și spirit. Prin claritatea construcției, echilibrul dintre pasiune și rigoare și simbioza dintre poezie și muzică, Benjamin Britten oferă o veritabilă lecție de umanism artistic – o demonstrație a modului în care arta poate transforma durerea istorică în frumusețe eternă.

Referințe bibliografice

1. CONSTANTINESCU, Grigore. *Patru secole de lied: miniatura vocală acompaniată, genul liedului și variantele sale*. București: Editura Muzicală, 2016. ISBN 978-973-42-0934-7.
2. SMYTH, Gerry. *Music in Irish Cultural History*. Dublin: Irish Academic Press, 2009. ISBN 978-0-7165-2985-0.
3. SMYTH, Daragh. *A Guide to Irish Mythology*. Dublin: Irish Academic Press, 1996. ISBN 0-7165-2612-3.
4. COLLINS. *Collins Irish Dictionary Express*. Glasgow: Harper Collins Publishers, 1997. ISBN 0-00-719642-3.
5. FOCLÓIR SCOILE. *Foclóir Scoile English-Irish/Irish-English Dictionary*. Dublin: An Gúm, 1998. ISBN 1-85791-121-0.
6. BERRESFORD ELLIS P. *A Dictionary of Irish Mythology*. Santa Barbara: ABC-CLIO, Inc, 1987. ISBN 0-87436-553-8.

Manuscris primit la 28.05.2026. Acceptat pentru publicare la 25.06.2026.

Acest articol este distribuit sub Licența Creative Commons Atribuire-Necomercial-Fără derivate 4.0 International.

⁹ Accent puternic, apăsător. Trebuie cântat cu mai multă greutate și forță, astfel încât sunetul să fie mai plin, solid, dominant.